

သိုးဆောင်း

ဟော ဒါ လက် ယာ တောင် ဘက် ပါ
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ကျောပြင်ဆီမှ ပူနွေးသော အရသာကို ခံစားရသည်။ အေးစက်စက်အရာတွေ
မှာ ခြေထောက်ပိုင်းဆီမှ အထက်ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာနေ၏ ။ လည်ပင်းကိုလွန်တော့ .
..

"အဟွတ် ... အဟွတ် ... အဟွတ် ..."

ပါးစပ်တွင် :သို့ အလုံးအရင်းနှင့် ဝင်ရောက်လာသော ဆားငန်ရေတွေ ကြောင့်
လည်ချောင်းကွဲ မတတ် အက်ရှ် သွားပါသည်။ မှော့ က်လျက်လဲနေရာမှ လက်ထောက်ကာ
အန်ချတော့ ပါးစပ်တွင် :မှ ရေတွေ ပြန်ထွက်ကျသွားသည်။ သို့တိုင်အောင်
ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေတုန်း ...

"အဟွတ် ... အဟွတ် ..."

မျက်လုံးပွင့်ပွင့်ချင်း ပထမဆုံးမြင်ရသည်ကား 'ကျဲနောက်နောက်' ရေတွေ ။
ကြည့်နေတုန်းပဲ ရေတွေ မှာ အောက်ဖက်ဆီ ပြန်လျော့ဆင်းသွားသည်။ ရေကုန်တော့
သဲသော င်ပြင်ပေါ်လာ၏ ။ စိတ်နဲ့ လူ ကပ်မိသွားချိန်မှာ နားတွင် :ဝင်လာသည်ကား ...

လေတိုက်သံ၊ သစ်ပင်တို့ ယိမ်းထိုးသံ၊ ရေလှိုင်းသံ ...

ပြီးတော့ ...

သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ အုန်းပင်တန်းတွေ ...

အစီအရီပေါက်နေခြင်းမဟုတ်ဘဲ အလေ့ကျရှင်သန်နေသည့် သဘောမျိုး။
အုန်းပင်တန်းတို့ နောက်မှာ ကား တောအုပ်ကြီးတစ်ခု။

ကိုယ့်မျက်စိ ကိုယ်ပင်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။

ငါ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။

ထိုမေးခွန်းက သူ့ခန္ဓာတွင် မှာ အော်မြည် လှိုင်းခတ်သွားသည်။

တောနက်ကြီးတစ်ခုရှေ့ကိုပဲ ရောက်နေသလို။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ နောက်ဖက်ဆီမှ ရေလှိုင်းကြီး အော်မြည် သံတစ်ခုကို ကြား၍ လှည့်ကြည့်စဉ် ...

"ဟာ ... ဘုရားရေ"

'ဝုန်း' ခနဲ ရိုက်ခတ်လိုက်သော ရေရှိန်ကြောင့် လူက

ပက်လက်လန်ကျသွားသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ ရေတွေ ဖြတ်စီးသွား၏ ။ ရေတွေ ကြားမှာ ပင် ကုန်းထတော့ စပ်ဖျဉ်းသော အရသာကို မျက်လုံးဆီမှ ခံစား လိုက်ရသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ ရေတွေ ကို ပွတ်ချလိုက်ပြီးသည့်နောက်မှာ ...

"အို ... "

အပြောကျယ်သော ရေပင်လယ်ကြီးကို တခမ်းတနား တွေ့လိုက်ရတော့၏ ။ မျက်စိတစ်ဆုံး ရေပြင်ကြီးက ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်နေသည်။ ကမ်းစပ်မှာ လှိုင်းတွေ တဝုန်းဝုန်း ရိုက်ခတ်နေ၏ ။ ဟိုးမိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအဆုံးမှာ ကောင်းကင်နဲ့ ရေပြင် ထိစပ်နေသည်ကို မြင်ရသည်။ ကောင်းကင်ကြီး ပြာနေသလို ရေပြင်ကျယ်ကြီးမှာ လည်း ကောင်းကင်ရောင် တောက်နေ၏ ။

ထိုအပေါ်မှ နေခြည်တွေ လက်ဖြာနေသည်။ နေမင်းနဲ့ ပင်လယ်ထိစပ်မှု မှာ လည်း မျက်စိကျိန်း မတတ်၊ သူ့ကို တွန်းတိုက်သွားသည့်ရေလှိုင်းကြီးမှာ တော့ အောက်ခြေကမ်းစပ်ဆီ ပြန်လည်နိမ့်ဆင်း သွားပါပြီ။

ရှေ့တည့်တည့်မှာ က ပင်လယ်ပြာ၊ နောက်ဖက်မှာ က အုန်းပင်တန်းနဲ့ တောအုပ်၊ ခေါင်းတွင် သို့ အမေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

"ငါရောက်နေတာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းများ လား"

ကျွန်းမဟုတ်ပါက ကမ်းခြေတစ်ခုသာ ဖြစ်လိမ့်မည် ။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ

ရင်ဘတ်တစ်နေရာမှာ လေးလံနေ သည်ကို သတိထားမိ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေရွှဲနေ၍ အဝတ်တွေ မှာ လေးလံနေသည်။ သို့ ပေမဲ့ ရင်ဘတ်ပိုင်းဆီမှာ က ထိုးထက်ပိုကာနေ၏။ ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ ...

စာအုပ်လေးတစ်အုပ်က နူးအိပျော့ဖတ်ကာ လက်တွင် ပါလာသည်။ ရင်ဘတ်က ခုနထက် အစပေါင်းများစွာ လေးလံသွားရပါပြီ။ ထို့နောက်မှာ တော့ ...

ကမ်းခြေသံပြင်ပေါ် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ပြေးတက်လိုက်တော့၏။ ဆယ့်လေးငါးလှမ်းရောက်သွားချိန်မှာ နူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဤနေရာလောက်ဆိုလျှင်ဖြင့် ရေလှိုင်းတို့ ရောက်လာနိုင်မည် မထင်တော့။ သံပြင်ပေါ်သို့ စာအုပ်လေးကို ဖြန့်ချလိုက်သည်။

ထိုခဏမှာ ပဲ မျက်လုံးတွေ ပြာဝေလာသည်။ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသည့် လေမှာ လည်း သူ့ကို အားတက်သရော တွန်းချနေသယောင် ...

ခဏလောက် သတိထားထိန်းကြည့်သေး၏။ မရ။

တရိပ်ရိပ် မူးဝေလာသည်။

ခေါင်းမထူနိုင်တော့လောက်အောင် ရီဝေအုံ့မှိုင်းလာပြီးသည့်နောက်မှာ တော့ ..

ကျယ်ပြန့်လှသော သဲသော ငိုပြင် ဖွေးဖွေးပေါ်မှာ လူငယ် တစ်ယောက် လဲကျသွားနေတော့၏။

သူ ... သတိမရတော့။

"ငါ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ"

ဒုတိယအကြိမ် မျက်လုံးပွင့်ပွင့်ချင်း ခေါင်းထဲရောက်လာသည်။ ထိုအတွေး ၊
ယခုအချိန်မှာ နေရောင် က သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တည့်တည့်စူးစူး ကျရောက်နေပေပြီ။
နေမွန်းတည့်ပြီပေါ့။ သို့ပေမဲ့ လေတိုက်နေသည်ကြောင့် အပူချိန်ကို တိုက်ရိုက်မခံစားရ။

ခွေခွေလေး လဲကျနေရာမှ ထထိုင်လိုက်တော့ အနည်းငယ်ပေါ့ပါးသလို
ခံစားရသည်။ ခုနလို ခန္ဓာ ကိုယ်က မလှုပ်ချင် မသယ်ချင် မဟုတ်တော့။
အိပ်ပျော်သွားသည့်အတွက် အားပြည့်လာခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မျက်လုံးကိုမှိတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်တော့ လွန်လေပြီးသော အတိတ်က
အကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲ မှာ တရေး ရေး ပေါ်လာသည်။ ယူနီဖောင်းဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ
သူ့ကိုလက်ထိပ်ခတ်ပြီး သင်္ဘောတစ်စီးနှင့် ခေါ်ဆောင်လာ၏ ။ သူတို့ထွက်လာတုန်းက
မနက်ခင်းရောင် နီပျိုးစ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို သင်္ဘောဝမ်း၌ ရှိသော အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ထည့်ကာ အပြင်မှ သော
ပိတ်ထားသည်။ သင်္ဘောခုတ်မောင်းနေသည်ဆိုတာကလွဲ၍ သူ ဘာမှမသိ။ အချိန်မနည်းကြီး
ကြာသွားပြီးတော့ လူတစ် ယောက် အခန်းကို သော့ဖွင့်ကာ သူ့ကို အပြင်ခေါ်ထုတ်သည်။

ကုန်းပတ်ပေါ်တက်လိုက်တော့ ညမှာ င်နေပြီ ဖြစ်၏ ။
ပင်လယ်ရေပြင်ကလည်း မည်းမည်းလှုပ်နေသည်။ လေတွေ က တဟူးဟူး။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ
ဦးခေါင်းနောက်ပိုင်းဆီမှ ပူခနဲ အရသာကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဒါပဲ ဖြစ်၏ ။ သတိရတော့ ယခု ဤနေရာကို ရောက်နေသည်။ ဒါပါပဲ။
ဤနေရာ ဤအရပ်သို့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံ ရောက်လာခဲ့သည်ဆိုတာ အထက်ပါ
အကြောင်းအရာတွေ မှလွဲ၍ သူ ဘာမှမသိ။

ထပ်စဉ်းစားကြည့်ပေမဲ့ ခေါင်းတွေ ပူလာတာသာ အဖတ်တင်သည်။ ဒီတော့
မျက်လုံးကို ပြန်ဖွင့် ကာ ပင်လယ်လေကို ရှူရှိုက်လိုက်၏ ။ ဆားနံ့သင်းပေမဲ့ အသက်ရှူရတာ
စီးစီးပိုးပိုး ရှိသည်။

နံဘေးမှာ က သူလဲကျမသွားခင် နေလုန်းထားသော စာအုပ်လေးမှာ နဂိုအတိုင်း ရှိနေသည်။ ကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ အခြေအနေ မဆိုးပါ။ လုံးဝ ခြောက်သွားခြင်း မဟုတ်ပေမဲ့ ရေစစ်ကာ ဖန့်သွားပြီ။ ရေစို၍ စုတ်ပြသွားမှာ ကို စိတ်ပူစရာမလိုတော့။

စာရွက်များ ကို တစ်ရွက်ချင်း လှန်ကြည့်တော့ အဆင်ပြေပါသည်။ ရေစိုထား၍ မင်ပေါက်နေသည်မှလွဲပြီး အားလုံး အခြေအနေကောင်းသည်။ နောက်တစ်ရက်လောက် နေထပ်ပြလျှင် လုံးဝစိတ်ချရပေပြီ။ ရင်ထဲမှာ အေးသွား၏ ။ အဖုံးပိတ်လိုက်တော့ ကတ်ထူစက္ကူ၏ အပေါ်ဆုံး စာမျက်နှာမှာ စာလုံးကြီးနဲ့ ရေး ထားသော စာသားအချို့ရှိသည်။

စာအုပ်နာမည် ဖြစ်မည် ထင်၏ ။

" စိတ်၏ အရည်အသွေး "

စာအုပ်လေးကို တယုတယ ကိုင်တွယ်ရင်း အင်္ကျီအတွင်း ထဲသို့ ထိုးထည့်ကာ မတ်တတ်ရပ် လိုက်သည်။ သူ့ အာခေါင်တွေ ခြောက်ကပ် နေပါပြီ။ ရေတစ်ခွက်လောက်ကို ဝမ်းတွင် :က တောင့်တောင့်တတ ဆာလောင်နေသည်။ သို့ပေမဲ့ အခြေအနေ မပေးသေး။ ဘယ်နားမှာ ရေရှိမှန်း သူမသိသေး။

လောလောဆယ် အာခေါင်ခြောက်ခြင်းကို ဖြေရှင်းဖို့အတွက်က တစ်နည်းသာရှိသည်။ သော င်ပြင် ရေစပ်ကို သွက်သွက်လျှောက်လှမ်း သွားလိုက်၏ ။ ရေစပ်ကို ရောက်တော့ ကိုယ်ကို ငဲ့ကိုင်ကာ လက်ခုပ် ဖြင့် ရေကိုခပ်ပြီး ပါးစပ်တွင် : ပက်သွင်းလိုက်သည်။

ပင်လယ်ရေကိုတော့ သောက်ရန် မ ဖြစ်မ ဖြစ်နိုင်ပါ။ ခေတ်ဟောင်း တေးတစ်ပုဒ်ထဲမှာ 'သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေ' ဟု ပင်လယ်ရေကို ညွှန်းဆိုထားတာ ကြားဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် သောက်လို့မ ဖြစ်၊ နှစ် ခါ သုံးခါ ပက်သွင်းလိုက်၊ ထွေးထုတ်လိုက် လုပ်ပြီးသွားတော့ ဘာမျှမဆိုင်ပေမဲ့ အနည်းငယ်နေသာထိုင်သာ ရှိသွားသလို ခံစားရသည်။

ထို့နောက်မှာ တော့ လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့သည်။

ရောက်ရှိရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို စုံစမ်းရပေမည်။ ဒါ ဘယ်နေရာလဲ။ သူ ဒီကို
ဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲ။ ပြီးတော့ ဘယ်သူတွေ ရှိသလဲ။ ငါ တစ်ယောက် တည်းလား။
ငါနဲ့အတူ အဖော် ရှိသေးလား။

မေးခွန်းပေါင်းများစွာ နှင့် အုန်းပင်တန်းများ ရှိရာသို့ တရွေ့ချင်း
တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ သံပြင် ပေါ်မှာ ရှုပ်ပွေလျက်ရှိနေ၏ ။ အုန်းသီးတွေ ဟိုတစ်လုံး
ဒီတစ်လုံး ကြွေကာနေသည်။ အုန်းလက်ခြောက်တွေ လည်း သံပြင်ပေါ်မှာ တွေ့ရ၏ ။

ရှင်းလင်းသူမရှိ၊ ယူငင်သူမရှိလို့ အမှိုက် ဖြစ်ကာ ရှုပ်ပွေလို့နေပါသည်။
ထိုအုန်းသီးကြွေများ ဆီမှ ထွက်သော ချဉ်စုတ်နံ့မှာ လည်း အုန်းတောတွင် မှာ လွင့်ပျံ့နေ၏ ။
နာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့ကာ ခြေငါးလှမ်း ချပြီးသွားချိန်.....

" မင်း ဘာအမှု နဲ့ အဖမ်းခံရတာ လဲ "

" ဟင်....."

ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသော အသံကြီးကြောင့် လှမ်းလက်စ ခြေလှမ်းတွေ
တိခန့် ရပ်သွား၏ ။ ထင်မှတ်မထားသည်မို့ ကြက်သီးတို့ပင် ထမိ သွားပါသည်။ အသံပိုင်ရှင်ကို
စူးစမ်းတော့ မတွေ့ရ။ အုန်းပင် အုန်းတန်းလေးအတွင်း မှာ သူ တစ်ယောက် မှလွဲ၍ မည်
သူမျှ ရှိမနေပါ။

ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေမိစဉ်မှာ ပဲ.....

" ငါ့ကို မတွေ့ဘူးလား။ မင်းရှေ့တည့်တည့်မှာ လေကွာ"

ရှေ့တည့်တည့်မှာ က အုန်းပင်မှလွဲ၍ တခြား ဘာမျှရှိမနေပါ။

" အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်"

ကြားရသော အသံအတိုင်း အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့မှ တွေ့ရပေပြီ။
အသံထွက်ပေါ်ရာ နေရာသည် လူမဟုတ်၊ အုန်းပင်နှင့် ကပ်တွဲထားသော speaker တစ်လုံး၊
ထို speaker ထဲမှ ထွက်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်သား သူ ငေးသားမိစဉ်မှာ ပဲ.....

"ကောင်လေး....ငါမေးတာကို မင်း မဖြေရသေးဘူးနော်"

ဒီတော့မှ လူက သတိဝင်သွားကာ....

"နည်းပညာခိုးမှု "

ယောင်တိယောင်ကန်း ပြန်ဖြေလိုက်တော့ တစ်ဖက်မှ

အသံထပ်ထွက်လာပါသည်။

"နည်းပညာ ခိုးမှု ဟုတ်လား "

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် နည်းပညာခိုးမှု နဲ့ အဖမ်းခံရတာ "

"အဆန်းပါလားကွ။ ဘယ်လို နည်းပညာ ခိုးမှု လဲ"

"လူတွေ ရဲ့ စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေတဲ့ နည်းပညာ "

"ဟေ ... "

ထိုမှနှင့် အပြန်အလှန် စကားပြောဆိုမှု ခဏရပ်သွားသည်။

သူ့စကားက ကြားရသူအတွက် အဆန်းတကြယ် ဖြစ်သွားသည် ထင်၏ ။

"လုပ်စမ်းပါဦးကွ။ လူတွေ ရဲ့ စိတ်ကို ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားစေတဲ့

နည်းပညာလဲ "

မျက်မှောင့်ကြုတ်သွားမိသည်။ အရေးကြီး တစ်စုံတစ်ရာကိုလည်း အခုမှ သတိရသည်။ ပြန်သာ ဖြေနေသည်။ Speaker ထဲမှ အသံပိုင်ရှင်ကို သူမသိ။

ထို့ကြောင့် ...

"ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ "

မာဆတ်ဆတ် သူ့အမေးနှင့် လျော်ညီစွာ ပင် တစ်ဖက်မှ တုံ့ပြန်လာသည်။

"ငါ့ကိုဘယ်သူလဲ ... ဟုတ်လား။ ဒီမှာ ကောင်လေး မင်းသိထားရမှာ က

မင်းဟာ ရာဇဝတ်မှု ကျူး လွန်ထားတဲ့ ရာဇဝတ်သားနော်။ မင်းကိုယ်မင်း ငါဘာလဲဆိုတာ သေချာသိထား၊ ငါ့ကို မေးခွန်းတွေ ပြန်မမေးနဲ့ ။ ငါမေးတာကိုပဲ ဖြေ "

မာထန်လွန်းသော ထိုစကားတွေ ကြောင့် လူက အလိုလို ကျုံ့သေးသွားသည် ထင်မိသည်။ ထပ်ကြားရပြန်သည်။

" နောက်တစ်ခု ထပ်သိထားလိုက်။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ မင်း အချိန်မရွေး သေသွားနိုင်တယ် "

ထိုစကားသည် ခြိမ်းခြောက်မှု ဆိုလျှင်တော့ သူ အေးအေးဆေးဆေးသာ တုန်ပြန်နိုင်သည်။ သေရမှာ ကိုတော့ သူမကြောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ " ပြောစမ်းပါဦး . . . လူတွေ ရဲ့ စိတ်ကို ပြောင်းလဲပေးတဲ့ နည်းပညာဆိုတာ ဘာလဲ "

နောက်ထပ် မေးခွန်းသံ ထပ်ထွက်လာတော့ သက်ပြင်းကို အသာချလိုက်သည်။ မတတ်နိုင်တော့၊ ရောမရောက်လျှင် ရောမလို ကျင့်ရမည် ။ ပြီးတော့ အခက်အခဲကြားထဲမှာ လိုက်လျောညီထွေနေတတ်ရမည် ။ ထိုအထဲမှ ကိုယ်လိုချင်တာ နှိုက်ထုတ်ယူတတ်ရမည် ။ အနည်းဆုံး အမှာ :ထဲက သင်ခန်းစာတစ်ခုလောက် ရအောင်ယူနိုင်လျှင်မနည်း။

ကျင့်သားရနေသော စိတ်အစဉ်အတိုင်း သိချင်မှု တွေ လျှော့ပြီး အဖြေပေးဖို့ ကြို : စားလိုက်သည်။

" ဆယ့်ကိုးရာစုနောက်ပိုင်းကစပြီး လူသားတွေ ရဲ့ စိတ်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ပုံစံတွေ ပြောင်းလာခဲ့တယ်။ အခုဆို ကမ္ဘာကြီးမှာ လူသားတော် တော် များများ ရဲ့ စိတ်တွေ ယိုယွင်းပျက်စီးမှု နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်နေပြီ။ အငြိုး တွေ ၊ အာဃာတတွေ ၊ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာမှု ၊ အတ္တကြီးမှု တွေ ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှု တွေ ၊ အလိုလောဘကြီးမှု တွေ ကြောင့် လူတွေ ဟာ မငြိမ်သက်တော့ဘူး။

နည်းပညာရဲ့ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ပူလောင်နေပြီ။ ပူလောင်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီး အတိုင်းပဲ လူသားတွေ ဟာလည်း ပူလောင်မှု ကူးစက်ခံနေရပြီ "

စကားကို ခဏနားတော့ . . .

"ဆက်ပြောပါ"

"အဓိက အကြောင်း ကတော့ ငွေကြေးစီးဆင်းမှု ပေါ့။ ငွေကြေးစီးဆင်းမှု နောက်ကို လိုက်ရင်းနဲ့ လူသားရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ပုံ ပြောင်းသွား တာ။ အရင်လို အေးချမ်းမှု မရှိတော့ဘူး။ အတ္တတွေ ဖုံးပြီး လောဘကြီးတတ်လာတယ်။ ရက်စက်တတ်လာတယ်။ ယုတ်မာတတ်လာတယ်။ နောက်ဆုံး သတ်ဖြတ်တတ်လာတယ်။

အခု ကမ္ဘာကြီးရဲ့ လူသားတော် တော် များများ မှာ ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ် သွေးသံရဲ့ရဲ့ ဖြစ်နေကြပြီ။ အဲဒါကို ကယ်တင်ဖို့ ပညာရှင် တစ်ယောက် က နည်းပညာတစ်ခုကို တီထွင်လိုက်တယ်။ အဲဒီနည်းပညာက ယုတ်ညံ့တဲ့ စိတ်ကနေ ကောင်းမွန်တဲ့စိတ်ကို ပြောင်းလဲသွားစေတဲ့ နည်းပညာ"

"ဟာ . . . ဒါ ကောင်းတဲ့ တီထွင်မှု ပဲ"

"မဟုတ်ဘူး၊ ပညာရှင်က အဲဒီ နည်းပညာကို တီထွင်ပြီး ရောင် စားတာ "

"ဟေ . . ."

"တန်ဖိုး အရမ်းကြီးတယ်။ သာမန်လူတွေ မဝယ်နိုင်ဘူး။ စိတ်ယုတ်၊ စိတ်ညံ့တွေ မရှိရင် လူက အလိုလို အေးချမ်းလာမှာ ပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကျိုးကို လူသားတိုင်း မခံစားရဘူး။ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေ ၊ အထက်တန်းလွှာတွေ ပဲ ခံစားရတာ ။

အခုဆို သူတို့တွေ က စိတ်ပြောင်းပေးတဲ့ နည်းပညာကြောင့် ဟိုအရင်ရာစုတွေ က လူတွေ လို အေးအေးချမ်းချမ်း ဖြစ်နေကြပြီ။ ပူလောင်မှု တွေ လျော့ပါးကုန်ကြပြီ။ ပြီးတော့ တစ်ဖက်ကလည်း အရင်ကအတိုင်း ငွေတွေ ဒလဟောစီးဝင်နေကြပြီး အောက်ခြေလူတန်းစားနဲ့ လူလတ်တန်းစားတွေ ကတော့ ငွေကြေးရဲ့ ဒုက္ခပေးမှု အောက်မှာ အရင်လို သွေးသံရဲ့ရဲပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အဲဒီနည်းပညာ ကို ခိုးဖို့ ကြိုး စားတာ "

" ဘာအတွက်လဲ "

" လူသားအားလုံးအတွက်ပေါ့ ။ လူတွေ ရဲ့ စိတ်ကို ပုံစံပြောင်းရမယ်လေ။ ဒါမှ လူသားအားလုံး တစ်ပြေးညီ အေးချမ်းရမှာ "

" ခိုးလိုရခဲလား "

" မရခဲဘူး။ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် အဖမ်းခံရတယ် "

" ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . "

Speaker ထဲမှ ရယ်သံ အကျယ်ကြီးကို ကြားရ၏ ။

■

၁၁၁

" မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ "

" လက်ယာ . . . "

" ဟာ . . . နာမည် က အမှိုက်စားပါလား "

" အဖေကိုယ်တိုင် ပေးထားတဲ့နာမည် "

" အဲလိုဆို မင်းက နည်းပညာခိုးမှု နဲ့ အဖမ်းခံရတာ ပေါ့ "

" ဟုတ်တယ် "

" ရှားတော့ ရှားသားကွ။ ဒီကျွန်းပေါ်ကို မင်းလိုလူမျိုး တစ်ယောက် မှ ရောက်မလာဖူးဘူး။ သာမန်ရာဇဝတ်မှု ကျူး လွန်သူတွေ ပဲ အတွေ့များ တယ်။ အများ စု ကတော့ လူသတ်မှု ပေါ့။ ထားပါ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ် ဖြစ် ရာဇဝတ်သား တစ်ယောက် အနေနဲ့ ရောက်လာတာဆိုတော့ ဒီကျွန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းသိထားသင့်တာတွေ ပြောပြရမှာ ပေါ့။

ဒါနဲ့ မင်းကိုခေါ်လာတဲ့လူတွေ ဒီကျွန်းအကြောင်း ဘာတွေ ပြောပြထားသေးလဲ "

" ဟင့်အင့် . . . ဘာမှ မပြောပြပါဘူး "

" ကျွတ် . . . အဲဒါခက်တာပဲ "

စုတ်သပ်သံတစ်ခုနဲ့အတူ စိတ်မရှည်သလို စကားတို့ ထွက်လာ၏ ။

" အမှန်က သူတို့ပြောပြထားရမှာ ။ သူတို့ ဘာမှမပြောပြတော့
ရောက်လာသမျှလူတွေ ကို ငါကချည်းပဲ ပြောပြနေရတယ် "

စကားသံ နားထောင်ရသလောက် ဘဝင်သိပ်ကျဟန်မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

" ဒါနဲ့ မင်းကို အမိန့်ချတော့ တရားသူကြီးက ဘာပြောလဲ "

လက်ယာ အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်သည်။ မှတ်မှတ်ရရရှိနေသော စကားမို့
ခဏချင်းပဲ ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာ၏ ။

" ကျွန်တော်ကို ကျွန်းပေါ်ပို့မယ်လို့ ပြောတယ် "

" အေး . . . သူတို့ပို့မယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်းက ဒီကျွန်းပဲ။ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ကျွန်းတော့
မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ။ မင်းရဲ့ ကြိုး စားအားထုတ်မှု ၊ ဥာဏ်ရည်ဥာဏ်သွေးနဲ့
ကံကြမ္မာကိုလိုက်ပြီး အပြောင်းအလဲရှိတယ်။ ဒီကျွန်းက လွတ်အောင်ထွက်နိုင်ရင်
ကျွမ္မာလောကကြီးနဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့ရလိမ့်မယ် "

ကြားရသော စကားတွေ ကို သိပ်နားမလည်။ ထို့ကြောင့် . . .

" ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ဘူး "

" ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ဒီကျွန်းက လွတ်မြောက်တဲ့လူဟာ သာမန်လူ ပြန်
ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် "

နားထဲမှာ မိုးကြိုး ပစ်သလို ' ဒိန်း ' ခနဲ ဆူလောင်သွားသည်။ ရင်ခုန်မှု တစ်ခု၏
နောက်ကို လိုက်ရင်း . . .

" သာမန် လူဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ "

အလျင်စလို ထွက်သွားသော သူ့အမေးကို . . .

" အပြစ်တွေ အားလုံး ကင်းလွတ်တဲ့လူပေါ့ "

" ဗျာ . . . "

" အရိုးရှင်းဆုံးပြောမယ်ကွာ။ မင်း ပြုလုပ်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေ ကို ဆေးကြောဖို့ ဒီကျွန်းကိုပို့လိုက်တာ။ ဒီကျွန်းမှာ မင်းကို ချုပ်နှောင်ထားဘူး။ သာမန်လူတွေ အတိုင်းပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထားမှာ ။ ဒါပေမဲ့ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုး စာနဲ့။ ဒီကျွန်းက ရေပတ်လည်ပိုင်းနေတဲ့ ကျွန်း။ လူသူအရောက်အပေါက် လုံးဝမရှိဘူး။

ကျွန်းရဲ့ မိုင်တစ်ရာပတ်လည်ကတောင် ဘယ်သင်္ဘောမှ ဖြတ်မမောင်းကြဘူး။ အဲ့တော့ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုး စားရင် ကိုယ့်သေတွင် : ကိုယ်တူးသလို ဖြစ်လိမ့်မယ် "

" ဒါဆို ကျွန်တော် က ကျွန်းပေါ်မှာ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ "

" အသက်ရှင်ဖို့ ကြိုး စားရမယ်။ လောကကြီးထဲကို ပြန်သွားချင်သေးတယ်ဆိုရင်ပေါ့ "

" ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ "

နားမလည်စွာ မေးလိုက်တော့ . . .

" တို့ကျွန်းမှာ ပြစ်ဒဏ်ရယ်၊ ဆုလာဘ်ရယ်ဆိုပြီးတော့ နှစ် ခုရှိတယ်။ ပြစ်ဒဏ်ဆိုတာက မင်းကိုယ် မင်း ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုး စားဖို့ပဲ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မင်း စားသောက်ဖို့ ငါတို့ စီစဉ်ပေးထားဘူး။ မင်းရဲ့ လက်၊ ခြေ၊ ဦးနှောက်ကို အသုံးပြုပြီး အသက်ရှင်ရပ်တည်နိုင်အောင် ကြိုး စားရမှာ ။ မင်း ဝမ်းရေ အတွက် မင်းကိုယ်တိုင် ဖြေရှင်းရမှာ ။ မင်းရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ကို မင်းကိုယ်တိုင် ကာကွယ်ရမှာ "

" ဆုလာဘ်ကရော . . . "

" ကျွန်းပေါ်မှာ ပြန်လမ်းမရှိ၊ တစ်သက်လုံး မနေချင်သူတွေ အတွက် အခွင့်အရေး တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်းက လွတ်မြောက်အောင် ကြိုး စားဖို့ပဲ "

လက်ယာ ရင်ခုန်သံတွေ မြန်သွား၏ ။ ဒီလူကြီးရဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ။ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူရင်ခုန်နေစဉ်မှာ ပဲ . . .

" ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်ရှိတယ်။ အဲဒါကိုရှာတွေ့ပြီး ထွက်ပေါက်က ထွက်နိုင်ရင် မင်း လွတ်မြောက်ပြီပေါ့။ ဒါက ကျွန်းပေါ်ရောက်လာတဲ့ အပြစ်ကျူး လွန်သူတွေ အားလုံးအတွက် ဆုလာဘ်ပဲ "

ကျောက်ရုပ်တစ်ခုလို လူက ထောင်မတ်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရေခဲရိုက်ခဲရသလို အေးခဲသွားသည် ထင်မိ၏ ။ မင်သက်မှု လွန်ကဲကာ စကားပင် ချက်ချင်း လက်ငင်း မဖြေနိုင်။

" ထွက်ပေါက်က ထွက်နိုင်တဲ့ လူဟာ လောကကြီးဆီ ပြန်သွားခွင့်ရှိမယ်။ အဲလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ မင်းတို့ကို ကျွန်းပေါ်ပို့လိုက်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ အစာငတ်၊ ရေပြတ်၊ ဒါမှမဟုတ် အန္တရာယ်တစ်စုံ တစ်ရာ ကျရောက်ပြီး သေဆုံးဖို့ပဲ။ လာပြန်ခေါ်မှာ မဟုတ်တဲ့အတွက် နှစ် တွေ အများ ကြီး အသက်ရှင်ကျန်ရစ်လည်း ထွက်ပေါက်မတွေ့ရင် နောက်ဆုံး အသက်ကြီးပြီး သေမှာ ပဲ။ အဲတော့ မင်းတို့ လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတယ် "

ကြားရသော စကားက နားတွင် မှတစ်ဆင့် နှလုံးသားသို့ တအိအိ စီးဝင်သည်။ ပြီး ဦးနှောက်သို့ ဝင်ရောက်ကာ အချက်ပေးခေါင်းလောင်းတွေ မြည် ကုန်၏ ။ တကယ်အမှန်တွေ လား၊ သူတို့လို ပြစ်ဒဏ်ကျခံသူတွေ အတွက် တကယ်ပင် ထိုအခွင့်အရေး မျိုး ရှိတာလား။

" ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား "

" မယုံရင်တော့ ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး နေသွားလိုက်ပေါ့ "

စကားဆက်စရာမလိုအောင်ပင် အဖြေက ပြီးပြည့်စုံသွားသည်။

" မင်း စဉ်းစားတတ်ရင် သဘောပေါက်မှာ ပါ။ မင်းကို ငါတို့ ကျွေးထားမှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းဝမ်း မင်းကျောင်းပြီး မင်းအသက်ကို မင်းကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ရမှာ ။ ဒီတော့ မင်းသဘောပဲ။ ကျွန်းပေါ်မှာ တစ်သက်လုံး နေသွားချင်လည်း ရတယ် "

အတည်ပြောနေခြင်း ဖြစ်မှန်း တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာသည်။ အသံပိုင်ရှင်မှာ မည် သူ ဖြစ်မှန်း မသိပေမဲ့ ပြောစကားတွေ ကတော့ လုံးဝစိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေတာ သေချာ၏ ။ တကယ်အမှန် သာဆိုရင်တော့ သူ့ အတွက် နောက်တစ်ခါ မရနိုင်သော အခွင့်အရေး ပါပဲ။

" မင်း ဘာလုပ်ဖို့ စဉ်းစားထားလဲ "

မေးခွန်းဆုံးတော့ သူ သေချာစဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီး ရင်ထဲမှ တကယ်တောင့်တနေသော အဖြေတစ်ခုကို ပေးလိုက်၏ ။

" အခု လောလောဆယ်ဆယ် ကျွန်တော် ရေသောက်ချင်တယ် "

" ဟား ... ဟား ...ဟာ ... အဲ့ဒီမှာ စတာပဲ။ မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောဖို့ မေ့နေတယ်။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရေချိုကန်တစ်ကန်ပဲရှိတယ် "

" ဘယ်နားမှာ လဲ၊ ကျွန်တော် ဘယ်ကိုသွားရမလဲ "

အလျင်စလို သူမေးလိုက်တော့ ...

" မင်းကို ငါ အဲ့ဒီလောက် ပြောပြခွင့် မရှိဘူးလေ "

" ဒါဆို ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ပင်လယ်ရေတွေ သွားသောက်ရမှာ လား "

ဂျစ်ကန်ကန် ပြောလိုက်တော့ ...

" အကောင်းဆုံး ကတော့ ရှေ့ကို နည်းနည်း ဆက်လျှောက်လာလိုက်ပါ။

မင်းအတွက် တစ်ခုခု အဆင်ပြေနိုင်ပါတယ် "

ပြီးတော့ speaker မှ အသံ တိတ်သွား၏။ နောက်ထပ် စကားသံ ထပ်မံထွက်လာတော့။ တစ်ယောက် တည်းသာ ယောင်တောင်တောင် ကျန်ခဲ့သည်။ အခုမှ ရေကလည်း ပိုဆာလာသလို ရှိ၏။ နောက်ဆုံးတော့ ပြောသလိုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဆက်လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည်။ အုန်းပင်တန်းလွန်သွားတော့ ပြန်ပြန်ပြူး ပြူး သံပြင်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ အလယ်မှာ ကျောက်ခုတင် တစ်လုံးရှိလေသည်။ ထိုစဉ်မှာ ပဲ ...

" ကျောက်ခုတင်ပေါ်မှာ လက်ဝါးပုံစံပန်းချီပုံ သုံးခုရှိတယ်။ အဲဒီ ထဲက မင်းနှစ်သက် ရာတစ်ပုံ ရွေးလိုက် "

အသံ ဘယ်က ထွက်လာတာလဲ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်ထက်ဆီမှ speaker တစ်လုံးကို တွေ့ရပါသည်။ ဘာပင်မှန်းတော့ သူမသိ။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် လုပ်စရာတစ်ခုသာရှိသည်မို့ ကျောက်ခုတင်ရှိရာကို လျှောက်သွားလိုက်သည်။ အနည်းငယ် လှမ်းသေးသည်ကြောင့် အပေါ်မှာ ဘာပန်းချီပုံတွေ ဆွဲထားလဲ သူ မမြင်ရသေး၊ အနီးကပ်ရောက်သွားစဉ် ...

ကျောက်ခုတင် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ တွေ့ရသည်က ...

၂၂

လက်ယာ မျက်မှောင့်ကြုံတ်သွားမိ၏။ ကျောက်သားမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်ပေမဲ့ လက်ရာက တော် တော် ကောင်းသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလက်ဝါးပုံစံတွေ ဆွဲထားတာနည်း။ သိချင်သွားရကာ မေးမည် ပြင်တော့ ...

" မင်း ဒီ ပန်းချီပုံကို မြင်ဖူးလား "

" မမြင်ဖူးဘူး "

" ဒါ ဗင်းဆင့်ဗန်ရီးရဲ့ ' Three Hands ' ဆိုတဲ့ ပန်းချီကားလေ။ ငါတို့ဆီက အတော် ဆုံး ပန်းချီ ဆရာတွေ ပုံတူကူးဆွဲထားတာ။ ကဲ . . . ဒီလက်ပုံစံသုံးခုထဲက မင်းကြိုက်ရာတစ်ပုံကိုရွေး "

ပန်းချီသုံးပုံကိုကြည့်ပြီး ခဏငြိမ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာပါ။ သူ့စိတ်နှင့် ကိုက်ညီသော ပန်းချီတစ်ပုံအား သေချာမြင်တွေ့ ခံစားပြီးသွားသည့်နောက် . . .

" ကျွန်တော် လက်သီးဆုပ်ထားတဲ့ပုံကို ယူမယ် "

" လက်သီးဆုပ်ထားတာ နှစ် ပုံလေ။ ဘယ်ပုံကိုပြောတာလဲ "

" လက်ကိုဖြန့်ပြီး ဆုပ်ထားပုံ ၊ အောက်ဆုံးပုံ "

သူ့ စကားဆုံးဆုံးချင်းပင် . . .

" ဟုတ်ပြီ . . . ။ အဲဒီ ပုံအောက်ကို လက်နှိုက်ကြည့်လိုက် "

" ဗျာ . . . "

" ကျောက်ခုတင်အောက်ကို နှိုက်ခိုင်းတာ "

ထပ်မံကြားရလေမှ ကျောက်ခုတင်အောက်ကို ငုံ့ကြည့်မိသည်။ မြေပြင်နှင့် ကျောက်သားကြားမှာ လက်တစ်ဝါးစာ အနည်းငယ်ဟနေ၏ ။ သို့ပေမဲ့ လက်တစ်ချောင်းဝင်ဆုံနိုင်သော အနေအထားရှိသည်မို့... " ဘယ်နေရာလဲ "

" မင်း ရွေးထားတဲ့ လက်ဝါးပန်းချီပုံအောက်တည့်တည့် "

ဘာဘာညာညာ စဉ်းစားမနေတော့ ဖင်ထိုင်ချပြီး ကျောက်သားအောက်ကို လက်ထိုးနှိုက် လိုက်စဉ် အရာတစ်ခုနှင့် သွားစမ်းမိသည်။ ဆွဲထုတ်လိုက်တော့ သံချေးတွေ အလိမ့်လိမ့်တက်နေသော ဓားရှည်တစ်ချောင်း၊ တအံ့တဩ ဖြစ်မိသွားစဉ်မှာ ပဲ . . .

" ဒီကျွန်းပေါ်မှာ မင်း အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ငါတို့ ပေးနိုင်တာတော့ ဒီလောက်ပဲ "

ဓားကို ကြည့်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားရသည်။ သံအရည်အသွေးကောင်း၍ ကိုင်ရတာ လေးလေး ပင်ပင်ရှိပေမဲ့ သုံးလိုရမဲ့ပုံမပေါ်ပါ။ မည် မှုကြာနေပြီမသိ။ သံချေးတွေ က တစ်ချောင်းလုံးနီးပါး ဖုံးအုပ်နေသည်။

" ဒီဓားနဲ့သာ ရေငတ်ပြေအောင် ကြိုး စားကြည့်ပေါ့ "

ထပ်ထွက်လာပြန်သော စကားကြောင့် လက်ယာ စဉ်းစား သွားပါသည်။ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ခဏချင်းပင် အဖြေတစ်ခု ခေါင်းထဲ ရောက်လာတော့ . . .

" ဒီဓားနဲ့ အုန်းသီးခွဲလို့ ရနိုင်ပါ့မလား "

" ဒါ ကတော့ မင်းဘာသာ ကြိုး စားကြည့်ပေါ့ "

အသံပျောက်သွားသည်။ ဓားကို ကိုင်ကာ ပင့်သက်ရှိက်မိသူက လက်ယာ။ ဒီပုံစံနဲ့တော့ အုန်းသီး မပြောနဲ့ ငှက်ပျောသီးပင် ပြတ်အောင် ခုတ်နိုင်မည် မထင်ပါ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ပင် ဓားကို ကျောက်ခုတ်င် ပေါ်တင်ကာ ပွတ်တိုက်လိုက်သည်။

သံချေးတွေ ကျောက်သားမျက်နှာပြင်ပေါ် စွန်းထင်းကုန်၏ ။ အနီးအနားမှာ လည်း ဓားသွေးရန် ကျောက်တုံးမရှိသော ကြောင့် ဤနေရာမှာ ပင် သွေးရပေမည် ။ ရေမရှိသည့် အတွက် သိပ်တော့ ခရီးမတွင် ပင်လယ်ရေနှင့် ဓားသွေးရန်လည်း မ ဖြစ်နိုင်။ ဆားဓာတ်ပါသည်မို့ ခဏချင်းပင် သံချေးပြန်တက်နိုင်သည်။

အချိန်တစ်ခု ကြာသွားပြီးတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ချွေးတွေ စိမ့်ထွက်လာသည်။ ထို့အတူ ဓားမှာ လည်း အုန်းသီးတစ်လုံး ကွဲလောက်အောင်တော့ အစွမ်းထက်လာ၏ ။ ဒီတော့ ဓားသွေးခြင်း အလုပ်ကို နားပြီး အုန်းပင်တန်းတို့ရှိရာဆီ မျက်နှာမူလိုက်တော့၏ ။

သူ ရေတော် တော် ဆာနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

" ချလိ . . . ချလိ . . . ကျီ . . . ကျီ . . . "

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ သံနှင့် ကျောက်သားပွတ်တိုက်သံတွေ သာ မင်းမူနေ၏ ။ သဲပြင်ပေါ်မှာ အုန်းသီးခွံတွေ ၊ အုန်းသီးခြမ်းတွေ ပလူပုံနေသည်။ အချို့ အုန်းသီးခြမ်းတွေ မှာ အသားတွေ မရှိတော့။ ပုံစံကိုကြည့်ရုံဖြင့် အသားတွေ ကော်စားထားကြောင်း သိသာသည်။

ကျောက်ခုတ်ပေါ် တင်ပျဉ်ခွဲထိုင်နေသူ တစ်ယောက် ။ ထိုသူ ကတော့ ဤကျွန်းပေါ် မကြာခင်က လောလောလတ်လတ် ရောက်လာခဲ့သူ လက်ယာ။ ဓားကို လက်ဖြင့် ဖိရင်း ကျောက်သားပြင်နှင့် ပွတ်ဆွဲနေသည်။ နံဘေးမှာ ထိပ်ဖောက်ထားသော အုန်းသီးတစ်လုံး။

ဓားသွေးတာကိုရပ်ပြီး အုန်းသီးကို မှော့ က်ချလိုက်၏ ။ ထိပ်ပေါက်ထဲမှ အုန်းရည်တွေ ကျောက်သားပေါ်ကျလာသည်။ ထိုရေတွေ ဖြင့် ဓားကို ဆက်သွေးသည်။ ပင်လယ်ရေနှင့် စာလျှင်တော့ အုန်းရည်က သံချေးတက် သက်သာပေလိမ့်မည် ။

ပြီးတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အရင်လိုမဟုတ်တော့။ အုန်းရည်ကို တဝကြီး သောက်ထားသည့်အပြင် အုန်းသီးနုတွေ လည်း ဗိုက်ပြည့်အောင် စားထားသည့်အတွက် အားဖြည့်ကာ သွက်လက်နေသည်။ အချိန်အတော် ကြာ ပွတ်တိုက်ထားသည်ကြောင့် ဓားမှာ သံချေးတွေ ကွာကျပြီး အရောင် လက်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ မရပ်နားနိုင်သေးပါ။ ဤတောထဲမှာ ဘာတွေ ရှိသည်မသိ။ ပြီးတော့ အချိန်မည် မှု ကြာအောင် သူ ဒီကျွန်းမှာ နေရမည် မသိ။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ အသက်ကယ်လက်နက်ကိုတော့ အကောင်းဆုံးအရည်အသွေးရအောင် ပြုပြင်ရပေမည် ။

တောရဲ့ လှည့်ကွက်၊ တောင်ရဲ့ လှည့်ကွက်ကို အန်တုစရာ သူ့မှာ
ဒီဓားတစ်လက်ပင်ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ သူ့ဘဝ မည် မျှခက်ခဲ ကြမ်းထမ်းဦးမည် ဆိုတာ
မတွေ့ရဲ။ လူမရှိ၊ သူမရှိ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေမရှိသော ဤနေရာမျိုးမှာ သူ
ဘယ်လောက်ထိ အသက်ရှင်နေနိုင်မှာလဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မည် မျှလောက်ထိ ကာကွယ်နိုင်မှာလဲ။
တည်ဆောက်ထားနိုင်မှာလဲ။ အရာအားလုံးက သူ့ကို စိန်ခေါ်နေသည်။ ဓားကို နေရောင်မှာ
ထောင်ကြည့်တော့ ဝင်းခနဲလက်သွားသော အလင်းတစ်စကို မျက်လုံးမှာ မြင်နေရ၏။ ဓား
ကတော့ သူ့စိတ်ကြိုက် ဖြစ်သွားချေပြီ။ ထို့ကြောင့် ...

"ဦးလေး... ဦးလေး... ဦးလေးကြီး..."

လူကို တစ်ပတ်လှည့်ရင်း အော်ခေါ်လိုက်သည်။ speaker ထဲမှ အသံပိုင်ရှင်ကို
ရည်ရွယ်တာပါ။ ဦးလေးအရွယ်ဟုတ်မဟုတ် မသိပေမဲ့ အလွယ်တကူပင်
ဦးလေးတပ်ခေါ်လိုက်သည်။

"ဦးလေးကြီးရေ... ကျွန်တော့်ကို ပြန်ထူးဦး... ဦးလေးကြီး..."

ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ခေါ်ငင်လိုက်တော့ တုံ့ပြန်မှု တစ်ခု ထွက်လာသည်။

"အေး... ကောင်လေး..."

အသံထွက်ပေါ်လာရာ speaker ကို ကြည့်ရင်း...

"ကျွန်တော် ဓားသွေးလိုပြီးပြီ အုန်းရေလည်း အဝသောက်ပြီး သွားပြီ။

အုန်းသားလည်း စားပြီးပြီ။ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ "

"မင်း ကျွန်းထဲကိုဝင်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား "

"ဖြစ်ပြီ "

"ဒါဆိုရင် ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ လမ်းလေးထဲကိုဝင်ခဲ့ "

ရှေ့တည့်တည့်မှာ က လမ်းလေးတစ်ခု ရှိနေသည်။ စကားအတိုင်း
တောလမ်းကျဉ်းကျဉ်းလေးကို လျှောက်ဝင်လာခဲ့၏ ။ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မဟုတ်ပေမဲ့
မြက်ပင်တွေ က လမ်းလေးတစ်ခုသဖွယ် လဲနေသည်ကြောင့် လမ်းအ ဖြစ်သတ်အုတ်ကာ
ဝင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တောလမ်းမှာ အရှည်ကြီး မဟုတ်။ လွန်စွာ ကြီးမားသော
သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ရှေ့မှာ လမ်းဆုံး သွားပါသည်။ ဆက်သွားလို့မရတော့။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ . . .

" သေသေချာချာ မှတ်ထားတော့ "

အရှေ့ဆီမှ အသံပေါ်လာပြန်ပါသည်။ သစ်ပင်ကြီးပေါ်မှ ဖြစ်၏ ။
ဤကျွန်းပေါ်မှာ စကားပြောအသံလွှင့်စက်တွေ ဘယ်လောက်များများ
တပ်ဆင်ထားသည်မသိ။ အသံလွှင့်စက်တွေ နေရာစုံတပ်ဆင်ကာ ရောက်လာသူတိုင်းကို
ထိန်းချုပ်နေသည့် သဘော ဖြစ်သည်။

ထိန်းချုပ်နေသူကရော တစ်ယောက် တည်း၊ အများ ကြီးလား။ ကြားရတာ
တစ်သံတည်းဆိုပေမဲ့ ပြောလိုတော့မရ။ တစ်ယောက် တည်း ဖြစ်နိုင်သလို အများ ကြီးလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်းရဲ့ နေရာစုံ မှာ တော့ အသံလွှင့်စက်တွေ အသံဖမ်းစက်တွေ
တပ်ဆင်ထားတာ သေချာ၏ ။

ဒီလူကြီးပြောသည့် ထွက်ပေါက်ဆိုတာ ဘယ်နေရာလဲ။
ထွက်ပေါက်ကိုရောက်ရင်ရော ပြောသလို ကင်းလွတ်ခွင့်ရမှာ လား။ ဒါမှမဟုတ်
ထွက်ပေါက်ကို မရောင် ခင်ဘဲ သူ သေဆုံးသွားမှာ လား။ ထိုအခိုက်
မှတ်သားဖွယ်ကောင်းသော စကားတစ်ခု။

" ဒီ ကျွန်းပေါ်မှာ ရေချိုကန် တစ်ကန်ပဲရှိတယ်။ အဲဒီ ကန်ကိုပဲ ကျွန်းပေါ်က
သတ္တဝါတွေ အားလုံး မှီခိုနေရတာ မင်းအတွက် သောက်ရေဆိုရင်လည်း အဲဒီကန်ကပဲ
ရလိမ့်မယ်။ နောက်တစ်ခုက မင်းအသက်ရှင် ရပ်တည်မှု အတွက် ကျွန်းပေါ်က
အရာအားလုံးကို စတေးပစ်နိုင်တယ်။ ငါပြောတာ သဘောပေါက်လား "

" ပေါက်တယ် "

ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်ပေမဲ့ ကျောထဲမှာ ချမ်းစိမ့်စိမ့် ဖြစ်သွား၏ ။

အရာအားလုံး စတေးပစ် နိုင်တယ်ဆိုပါလား။ သူ အသက်ရှင်ဖို့ ဘာတွေ ကို စတေးရမှာ လဲ။ သူ့ကိုရော မည် သူတွေ စတေးကြမလဲ။

" ဒီနေရာက ထွက်ပြေးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးရှိနေတယ်ဆိုရင်လည်း

တစ်ခါတည်းမေ့ပစ်လိုက်။ ကျွန်းပေါ်ကနေ မင်း ဘယ်ကိုထွက်ပြေးလို့မှ မရဘူး။ ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးလို့ မရဘူးဆိုတာလည်း တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်။
ငါပြောတဲ့စကားတွေ ကို ယုံမယုံဆိုတာတော့ မင်း အပိုင်းပေါ့" အသံတိတ်သွား၏ ။
ခဏအကြာမှာ ပြန်ထွက်လာသည်။

" မေးခွန်းတစ်ခုကိုတော့ မင်းကိုယ်မင်း သေချာမေးထား။ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ငါ

တစ်သက်လုံး နေသွားမလား။ ဒါမှမဟုတ် မျှော်လင့်ချက်ရှိတဲ့ ထွက်ပေါက်ကို လိုက်ရှာမလား "

ဒီမေးခွန်း ကတော့ မေးဖို့လိုမည် မထင်ပါ။ တကယ်သာ သေချာလျှင်

ထွက်ပေါက်ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာရပေလိမ့်မည် ။ ကောက်ရိုးတစ်မျှင်သည်ပင် ရေနစ်သူအတွက် အားကိုးရာမဟုတ်ပါလား။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့ခဲ့သူအတွက် ဒါသည်ပင် မျှော်လင့်ခြင်းရောင် နီ ဖြစ်သည်။ ရွေးစရာမရှိပါ။

" ကျွန်းရဲ့ နေရာတော် တော် များများ မှာ အခုလိုမျိုး အသံလွှင့်

အသံဖမ်းစက်တွေ တပ်ထားတယ်။ မင်း တစ်ယောက် တည်း ပျင်းလို့ပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊
စကားပြောဖော်မရှိလို့ဘဲ ဖြစ် ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် သေလုမျောပါး ဒုက္ခခံနေရလို့ပဲ ဖြစ် ဖြစ်၊
ဒီလိုစက်တွေ လိုက်ရှာပြီး ဒါနဲ့ စကားပြောလို့ရတယ် "

" "

" ကဲ ... မင်း ဘာပြောစရာရှိသေးလဲ "

သူ အရမ်းသိချင်နေသော မေးခွန်းတစ်ခုကို မေးလိုက်၏ ။

"ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက် တည်းလား"

"ဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေမရှိဘူး"

"ကျွန်တော့် ကိုရော ခင်ဗျားမြင်ရလား"

"ဒါလည်း မဖြေနိုင်ဘူး "

လက်ယာ အံသွားချင်း ဖိကိုက်လိုက်မိသည်။ တကယ့် စိန်ခေါ်ပွဲပါပဲ။

"ဟုတ်ပြီ။ အဲဒါဆို ကျွန်တော် ထွက်ပေါက်ကို ဘယ်ကစပြီး ရှာရမှာလဲ "

"ဒါကတော့ သိပ်မခက်ဘူး။ ငါ့ကို တွေ့အောင်ရှာနိုင်ရင် ထွက်ပေါက်ကို တွေ့တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ဘာ ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်းရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်နေရာမှာ ငါရှိနေတယ်။ ငါ့ကိုတွေ့ရင် မင်း လွတ်မြောက်ပြီပေါ့ "

ကြက်သီးတွေ ထမိသွားသည်။ ဘာမှန်းမသိသော ဤကျွန်းကြီးက သူ့ကိုပဲ စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်နေသလို တွေ့ကြပြီပေါ့။

"ခဏလေး... ကျွန်တော် ပြောစရာရှိသေးတယ် "

"လက်ယာ စကားကိုရပ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ကာ ...

မကြာခင် နေဝင်တော့မယ်။ ညမှာ င်ရင် ကျွန်တော် တော် ဘယ်လို ခရီးဆက်ရမှာလဲ "

"ဒါလည်း သိပ်မခက်ပါဘူး။ ဒီကျွန်းမှာ ရှိတဲ့ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲတော် တော်များများ က တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ပြင်းပြင်းထိမ်ရင် မီးပွင့်တတ်တဲ့ သဘာဝ ရှိတယ်။ ဟုတ်၊ မဟုတ် အခုစမ်းကြည့်လိုက် "

ပြောစကားကြောင့် နီးစပ်ရာခဲနှစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး ခတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ ပထမတစ်ချက်မှာ မထူးခြားပေမဲ့ ဒုတိယတစ်ချက်မှာ မီးပွင့်ကြီးတစ်ခု ပွင့်သွားသည်ကို တွေ့

ရ၏။ စိတ်ထဲမှာ ပြုံး လိုက်ပြီး ... " ဒီလောက်ဆိုရင် မဆိုးပါဘူး။ ကျွန်တော် အသက်ကို ကာကွယ်ဖို့ ဓားတစ်လက်ရှိတယ်။ ညအချိန်အတွက် မီးခတ်ကျောက်နှစ် လုံးရှိတယ်။ ဒါဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ဘက်က ပြည့်စုံပါတယ်။ ဒီပြွကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝကြိုက်သွားပြီ "

သူ့ စကားဆုံးသွားချိန်မှာ တော့ ...

" ဒါဆို စတော့မှာ လား "

" အသင့်ပဲ "

အုန်းသီးကြွေသံ၊ အုန်းလက်ခတ်သံတွေ ကို ကြားရ၏။ ပြီးတော့ ပင်လယ်အော်သံလိုလိုကိုလည်း ကြားရသည်။

" ဒီသစ်ပင်ကြီးရဲ့ နောက်ဖက်မှာ ကျွန်းရဲ့ ဝင်ပေါက်လေးပေါက်က မင်းကို စောင့်နေတယ်။ ဝင်ပေါက်တစ်ခုကို မင်းဝင်လိုက်တာနဲ့ ကစားပွဲစပြီး ကြေးတော့ကြီးတယ်နော်။ အချိန်မရွေး မင်း သေသွားနိုင်တယ် "

သူ ' ဟက် ' ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်၏။ မခံချင်စိတ်ရဲ့ အားမာန်တွေ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ပေကျပနဲသည်။ ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်း ခုန်နေ၏။

စိတ်ဝင်စားလို့။ ပြီးတော့ ...

အနိုင်ရချင်လို့။

" ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ "

" လွယ်လွယ်ကူကူ ကျွန်းစောင့်ကြီးလို့ပဲ ခေါ်ပေါ့ "

" အိုကေ ... ကျွန်းစောင့်ကြီး။ ကျွန်တော် ဘက်က စပြီ "

" သစ်ပင်ကြီးအား ကွေပတ်ကာ နောက်ဖက်ကို ရောက်ဖို့ ကြိုး စားတော့ "

" တစ်ခါတည်း မှာ ထားလိုက်မယ် ကောင်လေး။ ဝင်ပေါက်လေးခုရဲ့ တစ်ခုသော ဝင်ပေါက်ရဲ့ အဆုံးမှာ အရမ်းအဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေတွေ နေထိုင်တယ် "

သူ တုံ့ခန့်ရပ်သွားမိတော့ . . .

" သေဆုံးခြင်းဟာ ဒီကျွန်းရဲ့ အဖြေပဲ "

V၅

သစ်ပင်ကြီးနောက်ကိုရောက်တော့ ပြောသလိုပင် လမ်းလေးသွယ်အား ' ဘွား ' ခနဲ တွေ့လိုက် ရသည်။ ပင့်သက်ဖြိုင်ဖြိုင် ရှိုက်မိသွားရ၏ ။ လမ်းလေးသွယ်(သို့) ဝင်ပေါက်လေးခု။

အထူးခြားဆုံးက ပန်းနွယ်မုခ်ဦး၊ ဝင်ပေါက်လေးခုနဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်က လုံးဝထူးခြားဆန်းပြား လွန်းလှသည်။ အုတ်မုခ်ဦးမဟုတ်။ သစ်ဝါးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော မုခ်ဦးလေးပေါက်မဟုတ်။ ပန်းခက်၊ ပန်းနွယ်များ ဖြင့် ဝင်ပေါက်မုခ်ဦးသဏ္ဌာန်ဖော်ထားသော လမ်းလေးသွယ် ဖြစ်ပါ၏ ။

ပို၍ ထူးခြားသည်က ဝင်ပေါက်တစ်ခုချင်းစီရဲ့ ထိပ်ပိုင်းမှာ နံပါတ်တစ်ခုစီ ရေး ထိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

၂ ၃ ။ ၆ ။ ၉ ။ ၁၂ ။

ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ လမ်းနာမည် တပ်ထားတာလား၊ လမ်းတစ်ခုချင်းစီရဲ့ အပေါ်တည့်တည့်မှာ ရေး ထိုးထားသည်မို့ လမ်းနာမည် တပ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ နံပါတ်(၃) လမ်း၊ နံပါတ်(၆) လမ်း၊ နံပါတ်(၉)လမ်း၊ နံပါတ်(၁၂)လမ်း။

ထူးထူးခြားခြားပါပဲ။ ဒါ သာမန်အကြောင်းအရာတစ်ခုတော့ မဟုတ်နိုင်ပါ ။ အဓိပ္ပာယ်တစ်စုံ တစ်ရာတော့ ရှိလိမ့်မည် ။ လောလောဆယ်တော့ မစဉ်းစားတတ်သေး။ သေချာသည် ကတော့ ဤကျွန်းကို ပေါ့သေးသေး သဘောထား၍ မရ။ အပြင်ပန်းကြည့်လျှင်

သာမန် ကျွန်းတစ်ကျွန်းဟု ထင်ရပေမဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ စနစ်တကျ တည်ဆောက်ထားသော ကျွန်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်မှာ ပဲ အသံလွှင့်စက်ထဲမှ အသံတစ်ခုကို ပြန်ကြားယောင်မိ၏ ။

" ဝင်ပေါက်လေးခုရဲ့ တစ်ခုသော ဝင်ပေါက်ရဲ့ အဆုံးမှာ အရမ်းအဆိပ် ပြင်းတဲ့ မြွေတွေ နေထိုင်တယ် "

ဘယ်ဝင်ပေါက်လဲ၊ နံပါတ် (၃) လား၊ နံပါတ် (၆) လား၊ နံပါတ် (၉) နှင့် (၁၂) လားတစ်ခုခု မှာ တော့ ထိုလူကြီးပြောသလို ရှိနေလိမ့်မည် ။ အဓိကက သူ လမ်းရွေးမမှာ ဖို့ ဘယ်လမ်းက ဝင်ရမလဲ။

စိတ်ကူးနဲ့ တွေး နေမိစဉ် ...

" အော့ ... အော့ ... အော့ "

ကျီးအသံကြား၍ မော့ကြည့်လိုက်မိတော့ ကျီးငှက်တစ်ကောင်က သူ့ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် သစ်ကိုင်းတွင် နားကာ ' အာ ' နေသည်။

" အော့ ... အော့ ... အော့ "

ထိုကျီးက ဆက်တိုက်အာရင်း ဆတ်ခနဲ ထပျံသွား၏ ။ ခဏချင်းမှာ ပင် လက်ယာ ပြုံး လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ဝင်ပေါက်တစ်ခုကို ဦးတည်လိုက်ပါသည်။

ထိုဝင်ပေါက်က ...

လမ်းနံပါတ် (၁၂)

သူ ရွေးသော လမ်း မှန်ကန်ပါ့မလား။

မတော် တဆ မှာ ယွင်းသွားလျှင်တော့ ညကြီးမိုးချုပ် မြွေတော တိုးရတော့မည်

။

ကြောက်စိတ်မ ဖြစ်ပေမဲ့ အံ့ကိုတော့ တင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိ၏ ။ ပြီးတော့

စကားတစ်ခွန်းကို ခပ်တိုးတိုးဆိုသည်။ သို့ပေမဲ့ တစ်တောလုံး ကြားမည် ထင်၏ ။

■